

Hồi 48

Hoài Viễn Sơn Trang

Lạc Hồn Giản cách động Cổ Nguyệt không xa lắm, là một cái khe núi sâu tới sát mặt đất. Hai bên vách thẳng tuột, dưới khe núi sương mù bốc lên như mây. Nhưng có một chỗ lên xuống rất thuận tiện, nơi đó không khác gì một cầu thang thiên nhiên vậy.

Thái Hà sinh trưởng nơi đây tất nhiên thuộc hết đường lối, cho nên y thị dẫn mọi người xuống dưới đáy giản không khó khăn chút nào.

Nơi đó là một chỗ rất hiểm yếu để mai phục mà Vạn Dương Sơn Chủ lại không mai phục gì cả, khiến các người càng ngạc nhiên và đề cao cảnh giác thêm. Khi xuống tới đáy giản thì thấy những giường đá và các đồ dùng ở bên dưới này đã bị đập tan tành hết.

Ngọc Nữ cau mày lại khẽ thở dài một tiếng và nói:

- Núi non này có tội tình gì đâu mà bị chúng phá tan tành như thế này. Ứng Thành Luân đúng là đồ cầm thú.

Thái Hà đi trước vẻ mặt rất nghiêm nghị, đi được một quãng y thị bỗng ngừng bước quay đầu lại nói:

- Phía trước mặt đây là chỗ bí ẩn nhất của Lạc Hồn Giản này, xưa nay vẫn được tiếng là Cửu U Tuyệt Địa, địa điểm mà trong bản đồ đã chỉ rõ chính là nơi đây, trong đó có chín cái động thông nhau rất phức tạp.

Y thị vừa nói tới đó đã có một cơn gió lạnh lẽo thổi tới. Nguyên Thông ngửi thấy sặc những mùi ẩm thấp, liền xen lời nói:

- Trong Cửu U Tuyệt Địa chắc là chỗ giam tù nhân của địch, bá mẫu phải cẩn thận lắm mới được.

Nói xong, chàng tiến lên một bước theo sát Thái Hà để bảo vệ.

Mọi người đi được một quãng đường, thấy phía đằng trước sáng hẳn, thì ra nơi đó là một bãi đất trống, đi tới đó không còn gì nữa. Nhưng Thái Hà vẫn tiến thẳng đến chân vách núi chỗ đầu thác nước, và chỉ thấy y thị tung mình nhảy một cái người đã mất tích.

Thì ra nơi đó lại có một cái hang động, Nguyên Thông vẫy tay gọi mọi người đi ở phía sau qua làn nước chui vào hang động. Cửa động vừa thấp vừa ướt, bắt buộc các người phải khom lưng mới đi vào trong được.

Trong hang động đầy những mùi hôi hám đưa ra, đủ thấy thạch động này chính là nơi giam giữ người. Nguyên Thông đang thắc mắc tại sao dọc đường lại không thấy người của Vạn Dương Sơn canh gác? Chàng bỗng thấy bên trong có mấy luồng ánh sáng đèn ló ra. Thái Hà cũng dừng bước lại, thắc mắc vô cùng.

Đàm Anh đi sau cùng, thấy có người dùng chân không tiến nữa vội nói:

- Mau rút lui đi, trong hầm này toàn là những hơi người.

Nhưng Thái Hà cứ ngẩn rặng mím môi tiến thẳng vào bên trong.

Sáu người đi vào trong nội động, dưới ánh sáng đèn lò mờ mọi người nhìn kỹ, ai nấy đều kinh hoàng toát mồ hôi. Nguyên Thông là người có công lực cao siêu như thế mà cũng phải rùng mình sợ hãi. Tích Tố, Đàm Anh hoảng sợ đến nỗi rú lên một tiếng, rồi giơ tay che mặt không dám nhìn nữa.

Thì ra trong đó chồng chất toàn những xác cụt chân cụt tay, mất mắt, mất mũi, mất tai trông rất thảm khốc, mùi hôi thối là ở những xác đó tỏa ra. Trên vách động có treo mấy cái đèn lò mờ trông lại càng rùng rợn hơn.

Nguyên Thông cau mày lại tỏ vẻ rầu rĩ và tự khiển trách mình:

- Thấm Nguyên Thông tôi chỉ lỡ một bước mà gián tiếp trở nên đao thủ giết các người. Nếu tôi không giết chết tên gian tặc kia thì thực hổ thẹn với các người vô cùng.

Ngọc Nữ cũng đau lòng, rầu rĩ không nói nửa lời.

Ngọc Tiêu Tiên Tử bỗng rú lên một tiếng thật lớn rồi nghiêm nghị nói:

- Vạn Dương Sơn Chủ độc ác đa mưu lắm kế, phen này y đã tự đào sẵn mồ để chôn mình. Bây giờ y đã giết sạch những con tin như vậy, chúng ta không còn phải do dự gì nữa mà cứ việc thẳng tay đối địch.

Nguyên Thông nghĩ đến Nhất Tâm Cư Sĩ Vương Hoán với Long Hồ Dị Cái bị giết trong lòng lại đau xót nức nở nói tiếp:

- Dù có chém Ứng Thành Luân ra làm muôn mảnh, hay thiêu y ra tro tàn Nguyên Thông tôi cũng không nguôi được mối hận này, từ nay trở đi đối với y chỉ có một cách ác độc thôi.

Thái Hà nói với Nguyên Thông rằng:

- Bây giờ chúng ta hãy kiểm xác của Ngọc gia gia và Ngụy bá bá để đem về núi chôn cất.

Nguyên Thông liền cùng Thái Hà hất từng cái xác một để kiểm xác hai người đó, những đã kiểm hơn trăm cái xác mà không thấy Nhất Tâm Cư Sĩ và Long Hồ Dị Cái đâu cả. Mọi người đều cho rằng còn một số con tin nữa chưa bị giết và đã được Ứng Thành Luân di chuyển tới một chỗ bí mật khác.

Sau đó sáu người đào một cái hố thật lớn rồi mang chôn những xác chết. Công việc này phải mất gần một ngày mới xong.

Lúc ấy trời đã tối, sáu người vái lạy ngôi mộ lớn và khẩn thắm vài câu rồi mới quay trở về hang động Cổ Nguyệt.

Sáng hôm sau mọi người bàn tán một hồi, liền quyết định chờ đợi đến mừng năm tháng năm sang năm, ngày sáng lập môn phái của Ứng Thành Luân mới biết được địa điểm của tên ác tặc ấy ở đâu. Chứ bây giờ cứ tìm kiếm như thế này mãi cũng chỉ hoài công.

Mấy người đoán chắc tới ngày đó, Ứng Thành Luân thế nào cũng phải xếp đặt rất chu đáo, bằng không khi nào y lại dám mời thiên hạ anh hùng tới đây để tự mang cái chết vào thân.

Ngọc Nữ có lòng muốn hoàn thành tâm nguyện của Ngọc Tiêu Tiên Tử, nên bà ta mới tuyên bố lấy cố không muốn can thiệp vào hành động của những bọn trẻ mà khuyên Ngọc Tiêu Tiên Tử cùng mình với Thái Hà trở về Lư Sơn trước.

Nguyên Thông thấy còn nhiều thì giờ liền quyết định đi núi Huyết Thạch thăm Đàm Kỳ Ngu xem có cách gì cứu ông ta được không, rồi mới tới núi Cửu Nghi tìm kiếm Tôn Hoàn Nhiên với Tăng Bật.

Tích Tố với Đàm Anh đi cùng với Nguyên Thông, ba người không rời nhau ra nữa, mọi người đã quyết định như vậy, liền rời khỏi núi Tuyết Phong. Ngọc Nữ với Ngọc Tiêu Tiên Tử dặn bảo Nguyên Thông một hồi rồi mới chia tay.

Nguyên Thông từ biệt mẹ rồi lên đường đi ngay, giữa đường chàng gặp đệ tử của Võ Đang, với địa vị hộ pháp chàng dặn người đệ tử đó báo với người Chuồng Môn là hãy chuẩn bị sẵn sàng để mừng năm sang tham dự ngày khai phá Vạn Dương để cùng trừ diệt tên ác ma ấy.

Tích Tố nhớ Lý Nhược Hoa liền nhờ người đệ tử đó báo tin của mình cho Nhược Hoa hay và mời nàng đến Hồ Nam gặp gỡ.

Bọn Nguyên Thông ba người vì không có những người bề trên đi cùng nên tự do tự tại khoan khoái hơn trước nhiều.

Lại nói về Ứng Thành Luân ít lâu nay cứ bị Nguyên Thông lấn lướt hoài. Sau khi Võ Lăng Biệt Phủ bị phát giác, y vội mang các con tin giam ở Cửu U trên núi Tuyết Phong, tưởng Nguyên Thông không thể khám phá ra được. Ngờ đâu Vương Nhị, Lý Ngũ lại báo cho chàng biết...

Trong lúc vội vã, y không thể nào mang hết con tin đi được, đành mang đi một số có giá trị (còn lợi dụng gia đình họ được), còn bao nhiêu y nhẫn tâm giết sạch. Y định mang chôn những xác chết cho mất tích, nhưng chưa kịp chôn thì bọn Nguyên Thông đã tới.

Ứng Thành Luân rút lui ra khỏi núi Phong Tuyết, dặn thuộc hạ sắp đặt sẵn mấy việc rất quan trọng. Mấy việc đó tất nhiên không ngoài việc dò xét xem trong nội bộ có ai phản loạn không, nếu có người làm phản thì diệt trừ ngay như bọn Lý Ngũ, Vương Nhị. Xong đâu đấy y tạm bỏ thân phận Vạn Dương Sơn Chủ, lại dùng cái tên Vạn Gia Sinh Phật và xuất hiện ở vùng Trường Sa.

Trường Sa là một thị trấn rất quan trọng của tỉnh Hồ Nam, đường bộ đường thủy đều có, thực là thuận tiện. Ứng Thành Luân đã dùng danh nghĩa Vạn Gia Sinh Phật, bỏ tiền ra mua đất xây một toà nhà đồ sộ tên là Hoài Viễn Sơn Trang để dùng làm chỗ kết nạp anh hào và tăng cường thanh thế. Những người có mặt trong Hoài Viễn Sơn Trang có khá nhiều kỳ nhân dị sĩ, anh hùng hào kiệt quang minh lỗi lạc, và cũng có tâm phúc của Vạn Dương Sơn Chủ nữa.

Trong bọn trang khách có một nhân vật rất kỳ lạ, người đó chính là Ngãi Chiêm, lão nhị của nhóm Kinh Môn Song Anh, y được Vạn Dương Sơn Chủ phái tới đó để làm tai mắt.

Vì Vạn Gia Sinh Phật rất tin cậy y, nên y hầu như là Nhị Trang Chủ của Hoài Viễn Sơn Trang. Y rất kính trọng Vạn Gia Sinh Phật nên rất trung thành xử lý mọi công việc ở Hoài Viễn Sơn Trang, ngoài ra y không còn làm một việc gì khác.

Chính y cũng không ngờ Vạn Gia Sinh Phật Ứng Thành Luân, người y khâm phục nhất lại là Vạn Dương Sơn Chủ ngấm ngấm bắt y nhập bọn. Y ở trong một hoàn cảnh rất phức tạp, lúc nào cũng nhớ đến sự hẹn ước với Nguyên Thông, y chỉ sợ không lấy được lòng tin của Vạn Dương Sơn Chủ thì sau này không sao đạt được kế hoạch của mình và Nguyên Thông đã định.

Hôm đó y đang tiếp mấy cao thủ trứ danh trên giang hồ, đang khi đàm đạo đến đại sự của võ lâm, bỗng có tráng đinh dẫn một ông già gầy gò mặt đầy ám khí mặc áo dài màu lam vào. Ông già này gầy đến nỗi hai mắt lòi ra ngoài, đôi ngươi tỏa ra hai luồng ánh sáng màu lam, khiến ai trông thấy cũng phải rùng mình kinh hoảng. Hiển nhiên ông này phải có võ công rất cao siêu, khiến Ngãi lão nhị vừa thấy y đã phải phòng bị liền. Y vội tiến lên chào và cất tiếng hỏi:

- Lão trượng tới đây có việc gì thế?

Ông già vẻ mặt lạnh lùng, đôi mắt xanh càng sáng thêm với giọng khàn khàn đáp:

- Chẳng lẽ không có việc không được phép đến đây hay sao?

Ngãi Chiêm nghe nói ngẩn người ra giây lát, rồi ngượng nghịu đáp:

- Lão trượng khiển trách như vậy cũng phải. Hoài Viễn Sơn Trang này nguyên là nơi tiếp đãi thiên hạ anh hùng, mời lão tiên sinh ngồi.

Ông già quái dị nọ vênh váo ngồi xuống ngay ghế trên nhất, đưa mắt liếc nhìn quần hùng dùng giọng mũi kêu hừ hai tiếng rồi vênh váo hỏi:

- Hoài Viễn Sơn Trang này xưa nay vẫn được gọi là cửa hiệp nghĩa và cũng là nơi tiếp hiền nạp sĩ, vậy tại sao lão phu đến nửa ngày rồi mà không thấy ai ra tiếp đãi thế này?

Ngãi Chiêm là người có tên tuổi khá lừng lẫy trên giang hồ, nên các khách đến thăm ai cũng kiêng nể y đôi phần. Nhưng chưa bao giờ lại có người vô lễ đến thế này, y hơi tỏ vẻ không vui đáp:

- Đây là Vạn Gia Sinh Phật Ứng lão tiên bối sai tại hạ tiếp đón quý khách.

Ông già quái dị hai mắt nhìn thẳng lên trên sân nhà ở chỗ chính sảnh, lạnh lùng hỏi tiếp:

- Người đủ tư cách tiếp đãi lão phu hay sao?

Lời sỉ nhục ấy không những Ngãi Chiêm nhin không nổi mà tất cả tân khách có mặt tại đó cũng đều nổi giận. Nhưng Ngãi Chiêm vẫn cố nhin không giở mặt vội. Tuy vậy y không lễ phép như trước nữa, cất tiếng đáp:

- Lão phu Ngãi Chiêm được người xưng là Kính Môn Song Anh, xưa nay tiếp đãi các vị Chưởng Môn của các đại môn phái chưa thấy ai bảo là không xứng đáng.

Ông già gầy gò vẫn vênh váo như cũ, mồm chỉ cười nhạt, hình như y không muốn trả lời Ngãi Chiêm vậy.

Ngãi Chiêm không sao chịu nhin được nữa, tức giận đến người run lẩy bẩy, nhưng vì nể chủ nhân mà y không dám nổi khùng ngay thôi.

Khiết Chương Trấn Tam Xương Ngô Hàm tuy là người miền nam nhưng cao lớn như người miền bắc, ngồi cạnh đó thấy vậy bước ra cất tiếng nói:

- Chẳng hay người có tài ba cao siêu tới mực nào mà dám làm bộ làm tịch như thế.

Ông già nọ vẫn ngồi yên hai mắt cứ nhìn ngược chứ không thèm để ý đến Ngô Hàm.

Ngô Hàm là khách, mà Ngãi Chiêm thay mặt chủ nhân chịu nhin được, có khi nào y lại nổi khùng trước, nhưng thái độ ngông cuồng của tên nọ quả thực y nhin không nổi, liền lớn bước đi tới gần đối phương, bước đi của y rất nặng khiến nền đất và nhà cửa phải rung động, đủ thấy nội công của y thâm hậu biết bao, rồi y giơ tả chưởng lên toan đẩy vào đối phương một cái.

Thực không ai tin ông già quái dị gầy gò như thế mà chịu nổi cái đánh của Ngô Hàm mạnh như vậy.

Ai nấy đều trở mắt lên nhìn Ngô Hàm ra tay, vì thái độ của ông già quá lỗ nên không ai đứng ra ngăn cản.

Ngờ đâu chưởng lực của Ngô Hàm chưa đẩy tới thì ông già đã trợn trừng mắt lên nhìn y nhe răng cười, tiếng cười như tiếng khóc, với giọng khàn khàn, và xua tay hỏi:

- Hãy khoan đã! Lão gầy gò như thế này chịu sao nổi chưởng của người, lão chịu người hùng hơn lão đấy, chẳng hay người đã bằng lòng chưa?

Mọi người trong sảnh nghe thấy đều cười ồ, nhờ vậy mà không khí bớt gay gắt.

Ngô Hàm thấy ông già quái dị nói như vậy không tiện ra tay tấn công, cứ đứng ngăn người ra đó hồi lâu, rút cục cũng phải rút tay lại và quát lớn:

- Nếu vậy người mau bước xuống dưới kia ngồi ghế chót đi.

Ông già nhún vai một cái rồi đáp:

- Ừ, thế ra bạn tranh chỗ ngồi với lão đấy, thôi được lão đổi chỗ với bạn cũng được.

Ngô Hàm thấy y trả lời như vậy càng thêm tức giận đành hậm hực quay về chỗ ngồi chứ không thèm cãi với đối phương nữa.

Ông già ấy kể cũng mặt dày thực. Y không coi sự bị sỉ nhục ấy vào đâu hết, vẫn cứ kiêu ngạo ngồi yên như cũ, không khác gì một con gà mái cụt đuôi, tha hồ mọi người nhìn y cười và nhạo báng, y cũng mặc.

Mọi người vui vẻ như thường, riêng có Ngãi Chiêm là vẫn hậm hực và để ý nhìn mãi không sao biết được lai lịch ông già, cho nên y cứ cau mày ngồi yên. Y ngấm nghĩ giây lát bỗng giậm chân một cái, thở dài một tiếng, gọi người hầu pha một ấm nước trà ngon ra, y định thân chinh đi bung trà đến mời ông già kia uống.

Khi người hầu pha nước ra, Ngãi Chiêm rót nước vào một cái chén nhỏ rồi tay phải cẩn thận cầm chén, và ngón tay trở với ngón tay cái của bàn tay trái giao đầu vào nhau thành một cái vòng tròn, còn ba ngón tay kia thì khẽ đụng vào mép chén nước.

Đấy là một kiểu chào hỏi ngấm của các nhân viên cao cấp của Vạn Dương Sơn, y nghi ngờ ông già này là cao thủ của Vạn Dương Sơn Chủ đưa tới để gây hấn.

Ông già quái dị giơ tay đỡ lấy chén nước nhưng không dùng ám hiệu để trả lời. Tuy vậy mắt y vẫn nhìn vào tay trái của Ngãi Chiêm, khiến Ngãi Chiêm rất hối hận là mình làm như thế đã thất cách và vẫn không sao biết rõ lai lịch của đối phương.

Có lẽ ông già nọ đã biết rõ ám hiệu của Ngãi Chiêm nên chỉ thấy y cười nhạt và đặt chén nước xuống bàn quát lớn hỏi:

- Trong chén nước này có thuốc độc hay không?

- o O o -